

Szerkesztőség:

II-ik kerület 460. házszám
 hová a lap szellemi részét
 illető közlemények kül-
 dendők.

Kéziratok vissza nem
 adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
 könyvnyomdája, hová az
 előfizetési pénzek, a hirde-
 tések és ezeknek díjai, va-
 lamint a felszólamlások kül-
 dendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész
 évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre
 2 korona. Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő:
 TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
 VEVERÁN ISTVÁN. VÉLI MIKSA.
 Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadó-
 hivatalhoz küldendők. Nyílttér scra 1 korona.

Kerék kötés.

Mikor Nagy Napóleon világ rengető
 hatalma Moszkva falai alatt megtörött, akkor,
 vagy talán később, divatos induló volt az,
 melyben ez is előfordul:

Viszsa vissza szép hazádba vert
 seregem,

A puskapor szagot én már nem
 kedvelem.

Ez illik a mi helyzetünkre is és fuj-
 hatjuk a netirade marsot vissza egész odá-
 ig, honnét kultur törekvéseink megindultak,
 a kényelmes semmibe és semmit tevésbe.

Nagy hű hóval indultunk az új város-
 ház építésébe, bátor elszántsággal szavaz-
 tuk meg rá a 300.000 koronát, aztán meg-
 ijedtünk ennyi hősiesség, ennyi energia
 megnyilatkozásától, s vissza húzódtunk csi-
 ga várunkba anélkül, hogy csak egy fikarc-
 nyi számítást is tettünk volna szükségtelen
 voltának bebizonyítására.

Nagy lelkesedéssel határoztuk el a pol-
 gári iskola létesítését is, költöttünk fáradtunk
 érte, fáradt különösen nemes lelkű fenkölt
 gondolkodású ország gyűlési képviselőnk,
 ki e város fejlődési viszonyait annyira szí-
 vén viseli, hogy azt alig érdemeljük meg;
 fölemelte langoló érzelmektől áthatott szavát
 fenkölt lelkű plebánosunk is; örömmel fo-
 gadtuk annak megvalósítását intelligentiánk
 nagy része, az összes polgári elem s a
 földmivelőink nagyzöme; és most hangok
 emelkednek ellene; melyek kripta szagú
 bagoly huhogások ugyan, de alkalmasak
 megzavarni fejlődési törekvéseink, munkál-
 kodásunk harmoniáját.

Hanem ezeknek méltó pendantjaként
 tatarozzák a városkorcsmáját, ezt a kedves
 drága, szép épületet, mely mint mementó
 kiált törekvéseinkre: megálljatok, emlékez-
 zetek reám és az én díszes tornáczomra, a
 mely alatt — annó 1840-67, — boros-
 kancsó mellett, rekedt hangon osztogatták
 az igazságot bírák uraimék, holmi pofonok,
 mogyorófa pálcák és dutyik alakjában, és
 nefeledjétek, hogy milyen boldog volt akkor
 a magyar és megelégedett, — most pedig
 boldogtalan és elégedetlen, mert szerfölött
 okosok akartok lenni. A míg tehát én állok,
 semmiféle kultur intézményt magam körül
 nem tűnök, ősi jussomnál fogva . . .

Igy a kedves épület. Hát csak tataroz-
 zák, ősiségénél fogva megérdemli, még ha
 annyit költünk is rá, a mennyi hasznot
 hajt.

Hanem az új városháza ellen, mely
 anyagi hasznot hajtana, — eltekintve aest-
 hatikai szempontoktól, — polgári iskolára,
 mely szellemi tőkét termelne — ingyen; —
 csendőrlaktanyára, mely szintén némi ha-
 szonnal járna, — ezekre nincs szükségünk,
 mert biz ezek fejtoréssal járnak, attól pedig
 óva int bennünket a — város korcsma
 épülete, meg az a régi lélek megnyugtató
 magyar felfogás, hogy: ha megvultunk
 eddig ezek nélkül, ezután is meglehetünk.

Persze, hogy meg, de hogy miként
 lehetünk meg, azzal persze nem törődnek
 a bölcsék és irástudó farizeusok.

Hát édes atyámfiái, tanuljunk már egy
 kicsit a multból, csak annyit legalább, hogy
 az elvesztegetett időknek, az elszalasztott
 alkalmaknak, legkiváltképp pedig az élnetellen-

ségnek üres tarisznya a jövője; ezt az
 üres tarisznyát pedig ne mi magunk akasz-
 szuk a nyakunkba, nehogy Czegléd szom-
 széd meg a botot nyomja kezünkbe.

Ne rugdossuk ki tehát az alapot, fej-
 lődésünk biztos bázisát álljunk. Nagy szük-
 sége van jövő nemzedékünknek fejlett ér-
 tetlenre, mert könnyen s hamarosan meg-
 eshet, hogy Abony határának fele Czeglédé
 lesz, a másik fele pedig — Budapesté.

Akkor aztán mi is elmonhatjuk, mint
 a kuruczok mondták a hűtlen Ocskay
 brigadérosnak, midőn Rákóczy parancsára
 a vesztő helyre kísérték:

Jó éjszakát!

Válasz a „Gombolkozzunk“-ra.

„Abony“ 3-ik számában „Gondolkozzunk“
 czim alatt egy szerény kis cikkcském látott
 napvilágot, melyre t. Szerkesztőnk megjegyezte,
 hogy egyben-másban nem ért velem egyet, mit
 alkalmilag ki fog fejteni. Ő helyette „Gombolkoz-
 zunk“ czim alatt „Duna“ ur intézi durva kiroha-
 násait ellenem, mert bátorkodtam a helybeli polg.
 iskola jövőjét illetőleg aggályaimnak kifejezést adni.

„Duna“ gombolkozik és gondolkozik. Gon-
 dolkozik, mert ruháján gomb van, s azt hiszem
 napjában többször, mivel igen ért a gombolkozás-
 hoz. Gondolkozik s számol is, mert nem jelent
 volna meg Gombolkozó cikke s abban a számo-
 lás legelemibb része.

Gorombaságaira hasonló gorombasággal fe-
 lelteni nem akarok, de annyit mondhatok, hogy
 „Duna“ ur széles jó kedvében nagyon kigombol-
 kozott, s atyám fiai — megláttuk a lólábat. De
 édes Istenem — lássuk csak mi az én bűnöm, a
 miért „Duna“ ur engem arjával előntött.

Hogy „Eszély és okosság“ czimű cikké-
 rő

édes Piri, hozzád hasonlatost eddig a fővárosban
 nem láttam.

Piri areza lángba borult.

— Oh, dehogyan nem!

— Nem bizony! Ha én elvégzem az egye-
 tetemet, Piri . . .

Felbeszakított.

— Nem vagyunk mi egymásnak valók, Gabi.
 Belőled ur lesz, nagy ur, én meg csak szegény
 paraszt leány vagyok.

— Mit bánom én, ha szeretlek!

— Diákszereltem, szalmatüz. Oh, jól tudom.
 Reám se gondolsz többé, ha egyszer innen
 elkerülsz.

Nem feleltem.

Kéz a kézben, szóltanul mentünk haza.

Másnap akora hajnali órákban kirobogott
 a kocsis az udvarunkból, hogy elvigyen tőle —
 örökre. Piri már fent volt. Sirtunk, még egyszer
 megfogadtuk, hogy hűek maradunk egymáshoz
 és a „viszontlátásra“ szavakkal búcsúztunk el.

* * *

Többet aztán nem láttam. Szüleim elköltöztek
 abból a kedves kis faluból. Aki még rokon ott
 maradt, nemsokára az is meghalt. Piri régen

TÁRCZA.

Levél a temetőbe.

Régen elköltöztél — a halál csendes biro-
 dalmába. Azóta talán már porrá is lettél. Gyönyörű
 piros-pozsgás orozádból, szőke hosszú — selymes
 hajadból már nincs egyéb, csak por, — azzá
 lettél, a mi voltál. Oh, ha ott lehettem volna,
 a mikor a vigyorgó képű Halál csontos kezeivel
 lezárta szemeidet, azokat a buzavirág színű, gyö-
 nyörű szemeidet, a melyekkel annyiszor néztél
 reám hamiskásan, egészen a szívemig.

Késő, késő! Te csak voltál! Az én gyermek-
 kori kis barátom a kivel együtt nőtem fel,
 együtt tanultam az a-b-c-ét olvasni, együtt irtam
 a verébféjes betűket, nincs többé! Csak az
 emléked van még meg, de ezt örízni fogom, míg
 csak élek, örökké. Oh, hogy futottunk árkon-bokron
 keresztül, tarka szárnyu pillangók után. Majd ha
 belefáradtunk, mentünk a fűzfához, vágunk vesz-
 szőjéből, meghajlitottuk szépen karikába — körbe,
 összekötöttük a két végét, jó erősen, házi czérná-
 val . . . És mentünk a kertbe, szakítottunk virágot,
 rózsát, rozsmaringot, székfűt és rákötöttük a fűzfa-

karikára. Te kötötted, én tartottam. Koszoru lett
 belőle. Oh, hogy néztél a szemembe! Sokszor is
 mondtam, százszor is mondtam így lesz ez egyszer.
 Te költöd a koszorut, én teszem a fejedre.

Nem úgy lett. Én kötöttem a koszorut, én
 tettem — a sirodra.

* * *

Egy szép nyári alkonyaton együtt jöttünk
 haza az erdőből. Utoljára ez életben. Ugy volt,
 hogy másnap bevonulok az egyetemre. Szóltanul
 jöttünk. Fájt, hogy el kell válnunk. Istenem, nem
 csoda! Tizenhét évig együtt lenni, mindennap
 és azután elválni egy egész hosszú évre, mert
 azt hittük, hogy egy évre válunk el, pedig
 örökre.

A hogy az országuti Üdvözítő keresztjéhez
 értünk megálltam. Megfogtam Pirike kezét. Bele-
 néztem utoljára szemeibe és mondtam:

— Pirikém, holnap! . . . Nagyot sóhajtott.

— Holnap! . . .

— Ne félj, Pirikém, nem feledlek el soha,
 mert nagyon — nagyon szeretlek!

— Nem hiszem, Gabi! Ha elmegy egyszer
 a fővárosba, majd akad ott szebb is, jobb is,
 módosabb is . . . Ezt már szomorúan mondta.

— Voltam én már a fővárosban és hidd el,

miért nem feleltem előbb, kérdi, azért mert nem akartam, nem akartam akkor se, se a múlt alkalmkor. Czikkéből csak azt vettem ki, a mi nem kivihető, t. i. hogy a róm. kath. és az ev. ref. elemi iskoláknál az V.—VI. osztályokat, mint azt az izraeliták tették beszüntetni nem lehet; hogy miért nem, azt újból felnem sorolom. De állításomat fentartom.

Ezért rohant tehát nekem „Duna” ur, mert én ezikkének más pontjára, Isten látja lelkeimet, nem hivatkoztam, sőt azokat aláírtam. De lássuk: haragos „Duna” által előtört területet.

Elítéli szerénységemet azért, mert azt me rem ajánlani, hogy — mielőtt ily messze kiható tervnél, mint a polg. isk. létesítése Gondolkozzunk. Hát van-e az Istennek olyan ép lélekkel megáldott teremtménye, ki gondolkodás nélkül rohan mindenbe? Ez csak „Duna” ur leh-t. A gyújtogatásra nézve ép oly rossz hasonlattal kértem Önt, — mint nekem ajánlotta, — hogy felkötné-e magát gondolkodás nélkül, azzal a bizonyos zsineggel, a melylyel valaki megkínálná?

A polg. isk. alapjához nincs szólni valóm, azt az alapot kezelők nálunk nélkül is irányítják. Annyit azonban igaz lelkeimre mondhatok, hogy arról a bizonyos törvényről, mely 5000 lakoson felüli községek polg. isk. állítási kötelezettségéről szól, volt is van is tudomásom, sőt azonkívül még sok más törvényről is tudok, a melyek törvények ugyan, de jórésztben csak papiroson. Talán Ön is tud a kisdud óvásról ugy-e bár? Akkor azt is tudja hogy az mire kötelezi a községeket. Számlálja meg, ha ugyan tudja, hogy hány község van még Magyarországon, hol a kisdud óvásról szóló törvény csak írott malaszt? Hát a népi iskolai törvényeket ismeri-e? És azt elhiszi, hogy az mindenütt keresztül van hajtva? Sajnos, én nem hiszem.

A polg. isk. jövője iránt való aggály nem az Ön „Eszély és okosság” című czikkének (bár kétlem, hogy annak írója egy és ugyanaz volna Önnel, legalább is azóta nagyon eltorzult) hatása alatt kelt bennem életre; aggályaimnak kifejezést adtam volna akkor is, ha czikkét soha meg nem írta volna. Mint előbb is említém, czikkem az Ön „szép” czikkére nem volt válasz, mert annak csak egy pontjával nem értek egyet. Az már teljesen valótlan, mintha én azt állítottam volna, hogy az elemi iskola V.—VI. osztályának beszüntetésével a polgári iskolának fuseses volna! Olvassa el csak gondolkozva, nem pedig „Gombolkozva” s ama meggyőződésre fog jutni, hogy én éppen az V.—VI. oszt. beszüntetését kivihetetlennek tartom.

Az iskolázási kényszer szomorú, de való igazság. Ha nem hiszi, kevés utánjárással meggyőződhetik róla. Hogy VI.—VI. azt bölcselem tudom s talán ön is tudja, hogy IV. > II az is = VI.

Már most, ha a gyermek a IV. elemi iskola elvégzése után még két évig V.—VI. osztályokba jár, az éppen annyi idő, mintha az I.—II. polg.

elfeledtem, a nagyvárosi élet elfeledteté. Bűnös vagyok benne.

Az erdő, rét, az ósdi templom, az országoti Üdvözítő már csak emlékekben léteztek. Az idő gyors szárnyalása még az emléket is elmosta. Elfeledtem volna mindent, a mi akkor történt; a falu képét, a kedves gyermekkori játszótársakat, — ha egyszer vágyat nem érek látni a falut, ifjú korom virányait. Ellátogattam.

Köszöntelek édes, kiesi falum! Itt vagyok ismét benned. Megdöbben a szívem.

Látom a régi temetőt, korhadó fejfával; amott az újtemetőt díszes bejáratával. Melyiket keressem fel?

A régi földjében anynyi kedves halottamra borul a sirhalom. Az újban . . . Ezt kerestem fel.

Csendesen járkálok az új, díszes sírkövek és a sírok között. Itt-ott egy-egy ismerős nevet pillantok meg a sírkövekbe vésvé. Csendesen lépek el mellettük. Nem háborgatom, hadd nyugodjanak.

Keresztuttra érek. Merre térjek?! Jobbra fordultam.

Többnyire női nevek vannak felírva a fejfákra. Mennyi ösmerős! Az én jó öreg dajkám is már elköltözött ide. Egyszerű a sirja, nincsen

isk. járná. S ha ön olyan okos ember, akkor azt is tudja, hogy a polgári és közép iskolák két alsó, meg az elemi iskola két felső osztályának tananyaga közt mi a különbség? S bizonyára tud arról is, hogy nagyon sok okos tanferfiúnak — mind okosabban gondolkozik, mint ön — az a törekvése, hogy a közép iskolák osztályainak számát lejjebb szállítsa éppen az által, hogy az V.—VI. elemivel végeztessék el a közép iskola két alsó osztály tananyagát. Ön e fölött csak „gombolkozik” ugy-e? Hisz, ha Önnek csak az a ezélja a polg. iskolával, hogy elemi iskola V.—VI. osztályát pótolja, s talán „nem kívánkoznak ki” a polg. iskolából, akkor a polg. iskola csakugyan szükségteleen valami. Pedig látja t. „Duna” ur én nem mondtam egy árva szóval sem, hogy a polgáriiban nem tanulnak, s hogy annak tanárai nem állanak hivatásuk magaslatán! Látja, látja „Duna” ur, tudok annyit számolni, mint Ön.

Ismétlem, hogy Ön szerint — ha csak az a ezél, hogy gyermekeinkkel polg. isk. két osztályt végeztessük el, úgy arra szükség nincs, mert azt a jó elemi iskola pótolja, csak tessék azt az Ön által fitogatott törvény által rendezni.

Látja, én a polg. isk. hivatását másképp fogom fel és nagyon üdvösnek tartanám, ha árva hazánk minden polgára IV. polgárit végezve keresné a boldogulás eszközeit a hon határain belül, (és nem Oláhország meg Amerikában) de a mi népünk arra még megérve nincs, attól még oly messze vagyunk, mint Makótól-Jeruzsálem!

Es-higye el t. „Duna” ur, hogy a jó elemi iskolával (a melyiket végrehajtott törvénnyel tartanánk fenn) ennek a távrolt jövő zenének az utját elő lehetne ám készíteni! Az isteni Megváltó utját is Ker. Szent János készítette elő, pedig ő nem tartotta magát méltónak arra sem, hogy a Megváltó sárúinak kötelekét megoldja.

Felsoroltam okaimat, melyek a polgári iskola kerékkötői, s ezeket a t. „Duna” ur a következőkben igyekszik czáfolni.

A legtöbb tanuló vidékre ment már tanulni akkor, a midőn a polg. isk. megnyílt. Az tény, hogy tanulók akkor már nem voltak Abonyban, hanem néhány Vácra, néhány Keeskemétre, 2—3 pedig máshova ment tanulni. De azoknak a tanulóknak 99%-a akkor is itt hagyja Abonyt, ha a polgári augusztusban nyílik is meg. Ezt különben meg mutatja a jövő. Hogy nem 53, hanem 66 növendéke van a polg. iskolának, az csak tévedésből jöhetett, mert azt hívém, hogy Szerkesztőnk ezt észre veszi, s kijavítja.

Azt állítja továbbá, hogy azoknak a létszáma, kik évekkkel ezelőtt hagyták el az elemi iskolát: 2—3. Hát én is erre azt mondom, hogy több. Tessék csak oda állani a polgári iskolába vivő utra, amint azok a tanulók jönnek vagy meának s azonnal tisztába lesz vele bárki is, hogy hány 11—12 éves gyermek jár oda s menyoji az idősebb. Különben, ha az Ön állítása volna igaz, akkor a kevés létszám is csak azt igazolná, hogy

rajta virág, se díszes sírkő, csak egy egyszerű fejfa. Szegény megboldogult dajkám. Hányszor ölelgettél, becézgettél. Hányszor dalolgattál altatót fölöttem s virasztottál ágyamnál. Aludj esendesen!

Nem messze a sírtól van egy egyszerű sírdomb. Feltűnt azért, mert fölötte hatalmas szomorú füz emelkedik. Nem láthatom a felírást az ágak miatt, melyek a sírkőre borulnak, mintha csak örökké könyekkel áztatnák azt. Szétvonom az ágakat és elötünök az írás . . .

Balogh Piroksa
élt 27 évet.

Megremegetem. Fuldokló zokogással borultam a sirra és karjaimmal göresösen szoritottam a sírkövet magamhoz.

— Piri, így kell viszontlátnom téged!

. . . És mentem a fűzfához, vágtam veszőjéből, meghajlitottam szépen karikába-körbe, összekötöttem a két végét jó erősen; szakítottam tulajdon sirodrol virágot, rákötöttem a fűzfakarikára és könnyeimel öntözgettem . . .

Koszoru lett belőle, Piri, a te sirhalmodra. Aludj édesen, Piri!

László Andor.

kevés növendékre van kilátás.

Az pedig, hogy én a mai polg. isk. I. osztályába járó tanulók jövő kegyerének irigye volnék — valóban komikus állítás. Ugyan-ugyan t. „Duna” ur, mit irigyelhetnék én azon ami még nincs.

Valószínű, hogy inkább Önnek van fölök irigyelni valója, mert talán megtanulhatná még, hogy minő kifejezéseket illik, és nem illik egy magát művelni tartó egyének használni. Ha ezt tudná, akkor nem „gombolkoz”-nek a nem „bokros” — esalitos vidék”-en is.

„Duna” ur erővel be akarja az elemi isk. V.—VI. osztályait szüntetni s a polg. iskolát a szülő s a gyermek ellenére is népesíteni. Már pedig Ön szerint ha azok ellőrültetnének, kérdem kötelezhető-e a gyermek arra, a 10. év betöltése s a IV. oszt. elvégzése után még két évig járjon polg. iskolába? Hol van ez megírva? Ha pedig azt akarja, úgy Önnek kell azokat tankönyvekkel ellátnia s a tandíjját helyettök megfizetnie. Hogy a IV. oszt. tanulók mind átmennének a polg. iskolába, azt nem hiszem se én, se más!

Ne tegye magát nevétségessé az által, hogy a Szolnokról majd vizgázni jövő magán tanulókat akarja az iskolát benépesíteni. Lehet a magán tanuló létszáma 2 > 20 is, az miodegy; a magán tanuló létszámának a rendes iskolába járókhoz semmi köze. Ugyan miért nem kellett a czeledieknek az a polgári, mikor mi is vittünk oda évről-évre néhány magán tanuló vizgázni? Különben megvallom őszintén tudomásom volt a magán tanulókról már akkor, amidőn itt a padokat állítottak be. S látja t. „Duna” ur azokat a magán tanulókat az előkészítők csak azért hozzák ide vizgázni, mert a nagyra becsült igazgató úrnak ismerősei Szt. Miklósról. Ha véletlenül ő nem jut az iskola elére, azok a bizonyos magán tanuló sem jönnek ide vizgázni.

Az a „20” mond: husz szolnoki gyermek Abonymak tehát nem csinál semilyen vidéket, de Törtel, Rékas, Sashalom, Paládics, Tetetlen és Keesés — esárda sem. De mégis van egy szép vldékünk Ujszász, mely az iden is képviselve van egy tanulóval, de jövőre az az egy is másfele megy. (?) Vagy talán ő a Mérgest és a községhez tartozó tanyákat is a vidékhez számítja? Még eddig mindenkitől ezt hallottam, hogy Czeled és Szolnok közé ékelve, nem bírnak haladni, mert nincs vidékünk. Hala Istennek s az Isten éltesse önt, hogy felfedezte vidékünket!

Ami az intelligens ember gyermekének iskoláztatását illeti, (aki teheti) most is azt mondom, hogy az nem szereti polgáriba járatni fiát, nem pedig azért, mert a IV. polgárit végezve ezélját el nem érte s ha a polgáriból más iskolába megy az a tanuló, ott a tanárok görbe szemmel néznek reá, ezt saját tapasztalatomból kifolyólag merem állítani. Hogy ennek mi oka van, — nem tudom. (Lehet, hogy a tananyagban van különbség.) Szóval fölösleges Önnek engem Wlassics és Csengeri urakhoz utasítani, mert a nélkül is ismerem a polg. isk. szép rendeltetését, mint azt említém is, de mind a mellett hasonrangu iskolák viselkedése a fentebbi szomorú tapasztalatra vezettek. Kérdezze meg tehát azokat, ok tudni fogják — miért.

Az még nem ok arra, hogy a minister az izraeliták gymnázium iskolai kérelmét elutasította. Sorolja csak fel Ön az izraelita gymnáziumok számát? Hátha ebben is rejlik valami?! Ha t. Szt. mártóni iskolának elég növendéke és reá ott szükség van, csakugyan nagy boldonság volna azt megszüntetni. De azért van ám elég — különösen kereskedelmi iskolánk, mely polgáriból vedlett át s ezt Ön nem tudja? Ha e dolgról tudott volna, úgy bizonyára nem kérkedett volna azzal, hogy a czeledői eseten kívül több nincs. Ugy tudom, hogy éppen mostanában N. Várad is ilyesemben utazik.

Szeretkezési kérdésére nem felelek. Hogy miért nem, azt minden mélyebben gondolkozó ember érteni, vagy legalább érezni fogja.

Hogy a község elbirná-e az iskola költségeit államsegély nélkül? E kérdésre nem én, de a község, illetve a képviselőtestület van hivatva megfelelni.

Nekem a polg. isk. fenn vagy fenn nem állásból károm nincs — „zabszállító”, mint Ön is mondja, nem vagyok, tehát a szerződés felbomlásától nem felek, de annyi jogom 1848 óta van, hogy a szabadsajtó útján gondolataimnak kifejezést adjak. Ha valakinek nézetemre észre vételei vannak, hasonló jogon győzhet meg, annak ellenkezőjéről, de nem durvasággal, mint azt Ön

tette, mert azzal nagyot bögni lehet ugyan, de meggyőzni nem.

Vésőimtől sem tértem el, tehát oda sem kell visszatérnem; de Ön t. „Duna” ur nem éppen tiszta árral viruló területeket öntött el, úgy hát Önnek van oka a medrébe való visszatérésre, — hadd viruljanak azok a terek, mert higgye el nagyobb gyönyörűsége lesz így azok szemléléséből: Istennek, embernek.

Az elsoroltakban vélem a t. „Duna” ur gorombaságaira válaszat megadni oly módon azonban, hogy őt a sértegetés terére nem követem, mert azt az én intelligenciám nem tűri.

Végül az „Abony” t. olvasó közönségétől bocsánatot kérve, hogy figyelmüket egy kis időre lekötöttem. Jól tudva azon kifakadást, hogy: Nem azért fizetünk elő a lapra, hogy sértegetéseket olvassunk, hanem, mint szépirodalmi lap — gyönyörködtessen bennünket, a mit „Duna” ur „Gombolkozunk”-jával nem értünk el.

Áts.

A ki valamely eszme mellett harcba száll, vagy legalább nézetét, követők toborzása éreljéből nyilvánosságra hozza, annak az ellenvélemény meghallgatása elől elzárkózni, nyilvánulása miatt érzékenykedni nem szabad; nem a személyek, hanem az eszme a fő. A hírlapnak, mint nyilvános organumnak, az eszmék szolgálatában kell állania, de mindég csak a közérdek javára.

Ez a lap is — a többek között — egy eszme szolgálatában áll s ez a polgári iskola létesítése és véglegesítése. Itt indult meg az eszme, mi keltettük föl az általános érdeklődést s hoztuk létre azt a mozgalmat, melynek eredménye, hogy — nagyevű orsz. képviselőnk közbejárására — polgári iskolánk eszméje testté lön.

Ennek a polgári iskolának, mint leghatalmasabb kultur intézményünknek szolgálatában állunk minden erőnkkel, megörökítésén, felvirágoztatásán munkálkodunk minden tehetségünkkel és nem tartunk elég erősnek semmi fegyvert, nyilatkozzék az meg szóban vagy tettben, melyet minden fontolgatás nélkül föl ne használjunk a polgári iskola elleneivel szemben. Nem nézünk se jobbra, se balra, se hátra, hanem előre, a biztató jövőbe.

Hogy lapunkban helyt adtunk a polg. isk. jövője fölött aggódó cikkeknek is, ezt tettük abból a szempontból, hogy lássa és mélegelhesse a közönség az ellenzék elveinek hord erejét is s hogy nyilvánosságra kényszeríthessük és szemébe nézhessünk az aggályokat szülő okoknak.

Ily erős atmoszférában gyöngye legény meg nem állhat és ha személyeskedésre viszi át az eszmék körüli harcot, eszméjét semmivel sem vitte előbbre, de ő elbukhat.

Ily szent ügy szolgálatában csak tiszta látkörrel, igaz meggyőződéssel s a logika fegyverével lehet küzdeni, trivialis szó harccal kicsinylést és nevetségességet arathatunk.

Közérdekeket szolgáló vitákból, eszmeharcokból csak a közérdek nyer s így azokra szükség is van, a személyeskedés azonban csak ártalmára lehet.

Ezt a vitát is csak úgy folytathatjuk, ha abban csak az ügyről lesz szó.

Mindenesetre azonban a polgári iskola mellett hangzó szónak hagyják nyitva ajtónkat, mert annak lenni kell, még pedig — mint hazánk nagy fia, Kossuth Lajos dörögte oda az aggódó rendeknek; — „ha kell — veletek, ha kell — ellenetek.”

Szerk.

Alakuló gyűlés.

Az abonyi önkéntes tűzoltó egyesület ma délután 3 órakor, az anyakönyvi hivatal nagyszobájában tartja alakuló közgyűlését, Teszary László főszolgabíró elnöklete alatt.

Ezen gyűlésen választják meg az eddig aláírt tagok az egyesület tisztikarát; elnököt, alelnököt, főparancsnokot, alparancsnokot, titkárt, pénztárnokot, orvost, 6 rendes és 2 pót választmányi tagot. Végre tehát dűlőre jut a tűzoltás nemzeti intézménye, hátra van azonban a tulajdonképeni tűzoltó csapat szervezése, felszerelése és begyakorlása, ami nagy körültekintéssel és szervező képességgel, és nagy felelősséggel járó munka, melyre nagyon meg kell választani az embert, aki képességgel és ambícióval, valamint elég tekintéllyel is bír feladatának közmegelegedésre megfelelni.

Az egyesület eddigi tagjai:

Alapító tagok: — Antos Béla, Bárány Harkányi Frigyes és özv. Kopeczki Mórné.

Pártoló tagok: Aranyi Sándor, Altman Sámuel, Brück Adolf, Busztin Adolf, Barkó István, Beck Mihály, Baik Gyula, Bálint Antal, Dr. Blumgrund Naftali, Dobozy Gábor, Dobozy Kálmán, Drucker Henrik, Flegner János, Fördös Károly, Galló Pál, Gara János, Dr. Györgyi József, Goldschmid Lipót, Havas Gyula, Hegedűs Vilmos, Hints József, Dr. Hirn Márton, Dr. Halmi Adolf, Hoji Nándor, Havas Samu, Havas Ignác, Juhász Imre, Komáromy József, Kubiesek János, Kása Gyula, Kása József, Kása Sándor, Kostyán József, Laczkó Kálmán, Lavatka Béla, Löffler Miksa, Löwenstein Simon, Lukács Gyula, Milus János, Ney Géza, Normann Dávid, Obláth Zsigmond, Policzner Mihály, Polgár József, Polgár Imre, Papp Péter, Palásti Pál, Reinle János, Rithnovszky Antal, Richter Béla, Sivó Jenő, ifj. Sivó Miklós, Staub Miksa, Skultéti József, Schlosszer László, Szaniszló Soma, Szánthó Elek, Szerdahelyi János, Szöllősy Gusztáv, Szikszai Pál, Szűts István, Szaitz Gábor, Tantossy Balint, Tesik József, Thali Elek, Tóth József, Teszary László, Temesközy Gerzson, Vajda Ferencz, Werowszky József, Wusztl Alajos, Br. Weigelsperg Ede, Veverán István, Veli Miksa.

Működő tagok: Ábrahám Gyula, Breier Ferencz, Bata István, Bedekovich Lajos, Dombay Imre, Dániel Károly, Filó Mihály, Füredi Károly, Holló Gyula, Járdány Imre, Járdány József, Kovács Béla, Kovács Árpád, Király Ferencz, Mészáros István, Molnár István, Máthé Dezső, Mózes Imre, Pozsonyi Gyula, Posszel Zsigmond, Sztahó Lajos, Somody István, Tar László, Varga László, Varga Joákim.

Van ez időszerint az egyesületnek 3 alapító, 75 pártoló és 25 működő tagja.

MI UJSÁG?

— **Eljegyzés.** Lerner Fülöp jászberényi kereskedő eljegyezte Stern Róza kisasszonyt Abonyból.

— **Tanácsgyűlés.** E hó 16-án tartott tanácsgyűlésen a következő ügyek intéztettek el. Pestmegye árvaszékének felhívása folytán néhai Fekete Pál abonyi illetősége elfogadtatott. Spanyol Rozália, abonyi illetősége azonban elutasított. Habara András és Beviz Mihály lámpa gyújtogatók 6—6 korona fizetés javításért folyamodtak; a költségvetés megállapítva lévén, elutasítottak azzal, hogy ősszel, a költségvetés tárgyalása előtt kérvényezzenek. Kapala Illés az iránt kérelmezett, hogy nevelt tót árvalányának 11 hónapos törvtelen gyermeke tartására havi segély utalványoztassék. Az előjárásig utasítottak, hogy a gyermeknek a fehér kereszt egyletbe leendő elhelyezése iránt lépéseket tegyen, addig pedig 4 korona havi segély utalványoztatott. Molnár István (ipacs) munkabér javításért folyamodott, mivel a város faiskola kertjének körülkerítését tulolesóért vállalta föl. A tanács — nehogy erre nézve precedens alkottassék, — a kérvénynek helyt nem adott. A városkoresma helyiségének kijavittatását elhatározta. Az új kertészszel kötendő szerződés formulája, — mely 3 évre, 3 havi felmondással köttetik — jóváhagyott.

— **Nyilvános nyugtázás.** ft. Lévy Mihály esperes-plebánusunk instolatiója évfordulójának emlékére, banquet megváltás czimén a következő adományok folytak be szerkesztőségünknek: Gróf Keglevich Gáborné 20 korona, Teszary László 5 kor., Dudás József 3 korona, Richter Béla 3 korona, Temesközy Gerzson 3 korona, Ballik Viktor 2 korona, Dr. Györgyi József 2 kor. Király Ferencz 2 korona, Meleg István 2 korona, Schlosszer László 2 korona, Kovács Béla 1 kor. összesen 45 korona. Ezt az összeget tegnap ft. Lévy Mihály esperes-plebánusunknak, szegényei felségélyezésére szerkesztőnk átadta. Utólagosan Hoji Nándor küldött 2 koronát. Közvetlen: Komáromy József és Rudnyánszky László 1—1 10 koronás aranyat.

— **Sorozás.** A folyó évi fősorozás márczius 1-től 6-áig fog megtartatni. Az abonyi I. II. III. korosztálybeli újonczok márcz. 1-én állanak elő, és pedig a I. korosztály 8 órakor, a II-ik 10, a III-ik 11 órakor.

— **Álarczos bált** rendezett a múlt vasárnap az iparos ifjuság önképző egyesülete, mely erkölcsileg s anyagilag elég jónak bizonyult. Álarczosok közül kiemeljük a Tavasz, Czigányasszony, Zsidó és Kecskeméthy Győző alakjait. Bevétel: 140 kor. 40 fill. Kiadás: 83 kor. 58 fill. volt. Felülfizettek: Ballik Viktor Brósztel Endre, Hoji Nándor és Varga István 1—1 koronát; Balla

Gyulané és Földi Mihály 20—20 fillért, mely nemes adakozásért fogadják a t. felülfizetők, úgy rendezőség mint az egyesület hálás köszönetét.

— **Egyleti élet.** A Casinó e hó 26-án tartotta meg évi rendes közgyűlését, csekély érdeklődés mellett, melyen tisztikarát választotta meg. Elnök lett Gulner Gyula államtitkár. orsz. gyűlési képviselőnk. Igazgató Teszary László főszolgabíró. Pénztárnok Lukács Gyula. Jegyző Veli Miksa. Könyvtárnok Bogdy Sándor. Választmányi tagok: Dobozy Gábor, Gaál Gyula, Dr. Györgyi József h. igazgató, Dr. Halmi Adolf, Hay Mór, Kostyán József, Komáromy József, Lévy Mihály, Neppel Ferencz, Pintér Gyula, id. Sivó Miklós, Sivó Jenő, Szánthó Elek, Kubiesek János, Antos Béla, Ney Géza. Póttagok: Laczkó Pál és Dr. Blumgrund Naftali. Számvizsgálók: Kubiesek János. biz. elnök, Goldschmid Lipót, Veli Miksa. — A népkör is azon napon délután tartotta évi rendes közgyűlését, melyen elnöknek Makay János, főjegyzőül Temesközy Gerzson választottak meg. Minthogy azonban Temesközy megválasztását nem fogadta el, Fördös Károly választott meg főjegyzőül.

— **Felolvasó estély.** A népkörben ma d. u. 5 órakor felolvasó estély tartatik, melynek programja a következő: Régi kurucz nóták. Előadják hegedűn Busztin Gyula és Király Ferencz. Telemre hívás Arany Jánostól, Szavalja: Dobozy Kálmán. Az égi testekről. Felolvasa Temesközy József. Jókai ördögéből. Szaval Busztin Gyula. Régi magyar közmondások. Felolvasa Temesközy Gerzson. A felolvasásra szívesen látottnak az érdeklődők.

AZ „ABONY” REGÉNYTÁRA.

A N Ó.

Regény.

Irta: Boross Lajos.

(Folytatás.)

Mikor hazatért, már a vacsoranál ültek. Csodálkozó tekintettel fogadták és a nagymama szemrehányó hangon mondá:

— Ugyan édes fiam, hol csavarogsz ilyenkor? Látod, Elvira már az előbb azt mondta, hogy bizonyára ő tőle szoksz s nem tartod, kedves vendégnek.

Ezt ugyan Elvira nem mondta, de hát a nagymama jól tudta, hogy ez a mondás elég leendő büntetésnek Károly számára. A diák azonban észrevette a jámbor füllentést, mert Elvira zavarában elpirulva nézett a nagymamára, mintegy kérdezve, hogy vajjon ő mondta-e?

— Bocsánatot kérek, egy kis sétát kellett tennem, olyan szokatlanul érzem magam ma este. Szabad levegőre volt szükségem.

— A hőség okozta — mondá a nagymama eleinte aggódva, de azután mindinkább felderülő arccal kémlelve kedves unokája arcát. — Piros és egészséges volt ez, csak a komolyságnak eddig szokatlan árnyalata látszott rajta.

De hát a nagymama nem is foglalkozott — az ő egyszerűségében — lélektannal, hogy ez feltűnjék neki.

A hangulat csakhamar derült lön.

Az öregatyus szokatlanul vidám volt. Hangosan beszélt, tréfált, arcán melegség, szeretet kifejezése látszott.

Az ember szinte azt kérdezhetné volna: Vajjon ezek-e azok a pestiek, a kikről az öreg olyan ridegen nyilatkozott, — hogy ilyen boldog a körükben?

Több ízben kiüríté poharát, melyben a rendes, — mindennapi viz helyett most jóféle homoki karcos gyöngyözött. Élénken kérdezősködött fiának üzletéről, jövedelméről, de egyről nem tett említést — a feleségéről.

Béni zárkózott, előkelő modorban feleltetett. Röviden kijelenté, hogy üzlete jól megy, az anyagi gondokat távolról sem ismeri. Számot tevő ember Budán és cseppet sem titkolta, hogy ő erreigen büszke.

Az öreg jóváhagyólag bólongatott fejével.

— Igazán szép, hogy megemlékeztél rólunk és félkerestél ebben a mi egyszerűségünkben.

— Elvirának vidéki levegőre van szüksége, itt hagyom néhány hétre — felelte Béni mintegy tiltakozva az ellen, mintha őt a szülei iránt érzett nagy szeretet hozta volna ide.

Elvira, hogy enyhítse e rideg kijelentés élességét, szeretettel karolta körül a mellette ülő nagymama nyakát.

— Ha a nagymama elfogad, engedelmes, szófogadó kis leányának oly hosszú időre!

Meleg ölelés és csók volt a felelet a nagymama részéről, de az öreg atyus sem maradt adós.

— Rád fér édes kis lányom a mi jó levegőnk, mert az a boldog pesti élet nagyon fehérre meszelte a képedet. Majd meglátod, milyen jó lesz! Mint ezelőtt tiz évvel. Kimegyünk a szőlőbe, érik már a ringlóta, a cseresznye, a meggy. Nagyon szeretted ám akkor a ringlótát. Egy kicsit majd megfúj a szél, de hisz' az nem baj! Amennyit elvesz a fehérségedből, annyival pirosabb leszel. Oszti' még majd beléd szeret valami prepa, akkor azután újbórra még lakzit is csapunk.

Megesippentette a leány arcát, pedig anélkül is pirosra vált az az enyelgő szótól. Elrejtette az arcát, a nagymama keblére hajolván, mint a feslő rózsabimbó a leveles anya-ághoz.

— No már abból semmi sem lesz' — ugrott fel Károly nekivörösödve a nagy méltatlankodástól. Azután mikor észrevette magát, meg a nagypapa is megfenyegette, röstelkedve leült. Dehát meg volt az ő mentsége. Még gondolatnak is rettenetes volt előtte, hogy Elvira valamikor még csak szóba is álljon egy prepával.

Tudniillik ugyanis, hogy könnyeben egyesül az olaj a vízzel, mint megbarátkozik a nagykörösi gymnazista a preparandistával.

A gymnazista a tanuló ifjuság arisztokracziája: büszke, rátartós; a preparandista pedig a demokracia megtestesülése: vadul gyűlöli a gögös arisztokracziát. Külömben és legfőképp, a diák azért haragszik a prepára, mert a lányos mamák határozottan ez utóbbi mellett foglalnak állást, mi onnan magyarázható, hogy ez rövidesen kész ember, állást kap, nőülésre képes. Már pedig ebben a mamáknak annyira igazuk van, hogy ezért reájuk haragudni az igazság megsértése nélkül nem lehet, így tehát a diákirigység teljes erejével a vetélytárs ellen fordul. Hogy azután a leányok mindenkor a mamájuk pártján vannak s velők egyetértenek, azért már más tegye a tűzbe a kezét, ne én.

Szükségesnek tartottam ezt megemlíteni, hogy kedves olvasóink ne csodálkozzanak Károly megütközésén, mit az öreg atyus szavai keltettek benne.

Tehát Elvira Nagy-Körösön marad!

A nagymama elálmosodott, szintugy Elvira is, kit az utazás is megtört.

— Tegyük el magunkat holnapra — jegyezte meg kedélyesen az öreg atyus s azután nyugalomra készült.

Béni megfogta atyja karját.

— Maradjon még apám. Beszélni valóm van, mit nem halaszthatok, mert holnap vissza utazom. Ennek ma meg kell lenni.

Izgatott hangon, szakgatottan beszélt. Máskor fagyos, komoly arca most nagy felindulást mutatott. Látszott rajta, hogy azt, amit most elakar mondani, jobb szeretné elhallgatni, de valami hatalmas kényszer parancsolja, hogy beszéljen.

Az öreg komolyan, mintegy megütközve nézett fiára s azután visszaült helyére.

— Menjetek aludni, hagyjatok magunkra — szólt feleségéhez.

Elvira lassan, félénken közeledett atyjához.

Ily izgalomban nem látta őt még soha. Tul finom lelke érezte, hogy atyja rettenetes lelkítését viv most önmagával. Hozzálépett, hogy a megszokott, mindennapi búcsúcsókot átvegye tőle.

Béni az alatt tompán bámult maga elé. Hirtelen felütötte fejét s meglátta az előtte álló leányt. Pillanatig nézte annak aggódó szelid arcát s azután hirtelen, mintegy önkívületben keblére szorította hevesen, kíméletlenül, mintha össze akarná zuzni a törékeny gyermeket.

— Leányom — Elvirám, gyermekem! fuldokló esőközzönnel borítva annak arcát. Azután felállt és eltolta magától — menj. Vezesse édes anyám. Menj te is öcsém — fordult Károlyhoz.

Károly néma tanuja volt a lefolyt jelenetnek. Nem értett semmit, csak látott. A feje kábult. Jó éjt kívánva ment ki a nők után.

(Folyt. köv.)

SZÖLŐOLTVÁNYOK

szokványminőségben.
A legkiválóbb 42 bor- és csemegefajokban fajtisztán, teljes jótállással.

ÉLŐKERÍTÉS.

Gleditschia csemeték és magvak.
Uradalmaknak, községeknek három évi törlesztésre is adatik.

Óriás tövisű, igen gyorsan fejlődő sövénynövény. Ez az egyedüli, melyből oly örökös kerítés nevelhető pár év alatt, rendkívül csekély kiadással, melyen nemhogy ember, de semmiféle állat még az apró nyulak sem hatolnak át. Minden rendeléshez rajzokkal ellátott ültetési és kezelési utasítás mellékeltek. Ezer csemege elég 200 méterre. — Ara 6 írt.

Óriási jövedelmet biztosító voltánál fogva ennek tenyészése számos gazdaságban az utóbbi időben rendkívül elterjedt.

Diócsemeték.

Színes fénynyomatú főárjegyzék ingyen és bérmentve küldetlik minden rendelési kötelezettség nélkül. Az árjegyzésen kívül még egy olyan könyvet kap ezzel, ki azt ezimére ingyen és bérmentve küldetni kéri, mely nincsen az a ház, vagy család, hol annak tartalmát haszonra ne fordítanák, városban, falun, pusztán, gazdag vagy szegény családnál egyaránt. Így még azoknak is igen érdekében áll, kik rendelni semmit sem akarnak, mert benne számos oly közlemények foglaltatnak, melyek mindenkinek nagy szolgálatot tesznek. Czim:

Ermelléki első szőlőoltvány-telep Nagy Gábor
Nagy-Kágya, u. p. Székelyhid. 10—20

Hirdetés.

Tisztelettel van szerencsém a n. é. közönség b. tudomására hozni, hogy Abonyban a város tulajdonát képező régi volt kocsma helyiségében, a mai kornak teljesen megfelelő

könyvkötészetet

nyitottam, s ugy a helybeli, valamint a vidék munkálatait a legizlésebb kivitelben kitünő anyagból készítem.

Üzletemben imakönyvek, zsoltárok, valamint naptárok jutányos árban kaphatók.

Menyasszonyi koszorúk keretbe helyezése jutányos árban készíttetik.

Magam a n. é. közönség b. pártfogásába ajánlva

tisztelettel

Szijj László
könyvkötő.

Árverési hirdetmény.

A néhai Palásti Pálné Halápi Terézia hagyatékához tartozó abonyi haz. kisköld (a löherésben), négy fertály tanyaföld és legelő-járandóság folyó évi **február 17-dikén** délelőtt 9 órakor **Czegléden a kir. járásbírósnak** telekkönyvi helyiségében **birói árverésen** eladatik. Bánatpénz kell a házra 198 korona, — a kisköldre 73 korona, a négyfertály földre 1200 korona, az öt holdnyi legelőjárandóságra 160 korona. — Mindegyik birtok külön kerül árverés alá.

A kisköldet és legelőjárandóságot a vevő az árverés után 15 napra birtokába veheti, — a ház vevője azonban csak ápril. 25-én — a tanyaföld vevője pedig 1902. október 1-jén lép birtokba, de ez utóbbit ápril 24-kén 470 korona félévi haszonbér illeti meg.

Czegléd, 1902. január 16.

Tálasz Árpád ügyvéd
a váci püspök ur ő méltóságának perbeli megbízottja.

Új! Aranyozó, melyvel mindenki azonnal moshatóan aranyozhat: tusor és kárpitok, szőnyegek, virágasztal, templomesztendő — egy üveg ecettel 80 írt, 1 literes üveg írt 150, 3 literes nagy üveg 3 írt. Sport-cikkek, gyermek játékszerek, háztartási- és ebédő asztali kávék utazás- és beteg-póla-hoz való tárgyak felül nagy képes árjegyzéket bérmentve küld

KERTÉSZ TÓDOR Budapest, IV., Kristóf tér.

NÖTHLING VILMOS magkereskedőnél
Budapesten, Calvin-tér 9.

kaphatók a legjobb gazdasági, konyhakerti, vetemény- és virágmagvak.

Arjegyzék ingyen és bérmentve.

Dupla villanydelejes kereszt vagy csillag. R. B. 86967. sz. Gyógyít melletti: **köszvény, reuma, asthma (nehéz lélegzés), álmatlanság, fülzúgás, nehéz hallás, epilepsia, idegesség, étvágytalanság, sápkór, fogfájás, migren, tehetetlenség, influenza,** valamint minden **idegbetegségnél.** Azon be eg. aki 86967. sz. készítmény által legkezebb 45 nap alatt meg nem gyógyul, azonnal visszakérja a pénzt. Ahol már semmi sem használt, ott kérem az én készítményemet megkísérlet, meg vígyék győződve készítményem biztos hatásáról.

A kis készülék 4 kor. A nagy készülék 6 kor. könnyebb betegségeknek illőtt bete-ségeknél alkalmazható. — mazandó

A központi eláru-tóhely-zetküld utánvetell vagy előleges fizetéssel a bel- és külföldi rezere: **MÜLLER ALBERT** BUDAPEST, Vadász-utca 42/H 0 Kálmán-utca 2/a o.

AUTOROK részletfizetésre
Ehrentreu és Fuchs Testvérek-nél
Budapest, VI., Teréz-körút 8. (Andrássy út közelebb.)
Képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Kerjük c-ak **Neustein Fülöp** czuk-rozott hashajtó-piruláit, melyek évek óta kitünőnek bizonyultak és előkelő orvosok által könnyű hashajtó- és feloldó-szerül ajánlatnak. — Egy doboz 15 pirula) 30 íller. Minden gyógyszerertárban kapható. Neustein-féle gyógyszerertár, Bécs, I., Plankengasse 6.

DEHMAL KÁROLY
Zongora-gyáros
kizárólag kitünő külföldi gyártmányok raktára és kölcsönző-intezet
Budapest, IV., Károly-körút 20.

Magyar festék-, kence- és lakkgyár
KRAYER E. és Társaság
— József főherceg udvari szállítója, a magyar államvasutak és más nagy vállalatok szállítója
BUDAPEST, V., VÁCI-ÚT 6. SZÁM.